

ת"פ 17510/05/16 - תביעות צפת, המאשימה נגד נ.ח., הנאשמת

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 17510-05-16 תביעות צפת נ' ח'
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת - המאשימה

נגד
נ.ח. - הנאשמת

הכרעת דין

בפתח דברי, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמת.

כפי שיפורט בהרחבה - לא שוכנעתי מעבר לספק סביר בטענות כתב האישום.

כתב אישום ורקע

1. ביום 8/5/16 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום שייחס לה **תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש** - לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשמת והמתלונן בני זוג נשואים ולהם 3 ילדים.

נטען כי ביום 22/3/16 (בכתב האישום צויין המועד 23/3/16, ואולם המועד למעשה תוקן על ידי ב"כ המאשימה, ללא התנגדות, ליום 22/3/16 בדיון 2/1/17, עמ' 3 ש' 6), בסמוך לשעה 21:20, במהלך ויכוח בין הנאשמת למתלונן, בביתם באאאאאא, תפסה הנאשמת את ידיו של המתלונן ועיקמה אותו, המתלונן השתחרר מאחיזתה וברח לקומה התחתונה. הנאשמת ניגשה אליו, תפסה אותו בפאותיו ומשכה אותו והכתה אותו בראשו. הנאשם ברח בשנית מהנאשמת לקומה העליונה, הנאשמת הלכה בעקבותיו, הכתה אותו בידו ובהיותו על הרצפה הכתה אותו באגרוף לגבו.

לגבי החבלות - נטען כי כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נגרמו למתלונן שריטות בשתי ידיו.

2. בדיון ביום 8/9/16, כפרה הנאשמת במיוחס לה, ונטען מטעמה כי היא הייתה זו שהותקפה ע"י המתלונן ונחבלה, וכי היא רק ניסתה להתגונן מפניו.

מאוחר יותר במהלך המשפט, הורחבה גרסת הנאשמת, והיא הובאה בעדותה, כמו גם בחקירתה במשטרה מיום למחרת האירוע. על פי גרסה זו, שאלה אטייחס בהמשך בהרחבה, התרחש ביום האירוע ריב טעון שיזם המתלונן, עקב פסיקת ביהמ"ש לענייני משפחה מאותו יום, שחייבה את המתלונן לשלם לנאשמת מזונות. הנאשמת טענה כי המתלונן, ולא היא, היה מי שתקף אותה, וכי היא לכל היותר התגוננה מפניו. הנאשמת תיארה את יחסי בני הזוג כקשים ועכורים, ואת המתלונן כמי שנהג בה ממושכות יחס רע במישור הפיזי, הנפשי והכלכלי. את תלונתו נגדה תיארה כעלילה מכוונת, שמטרתה לפגוע בה, להבאיש את שמה ולהפחית את סיכוייה נגדו במאבקי הגירושין והחזקת הילדים המתנהלים בין בני הזוג.

דיון והכרעה - התייחסות לראיות וניתוחן

3. עד התביעה המרכזי היה, מטבע הדברים, המתלונן, מר י.ח., אשר בעת עדותו ביום 2/1/17, כבר היה גרוש מהנאשמת. מר ח. העיד לגבי האירועים ביום המקרה, שהתרחשו, ועל כך אין מחלוקת, בביתם של בני הזוג, בהיותם ביחידות, שכן שלושת ילדיהם הפעוטים של הנאשמת והמתלונן לא היו עדים לסיטואציה וישנו את שנת הלילה. בנסיבות אלה, בהן מדובר למעשה באירוע שהתרחש בדלת אמות ביתה של משפחה, ועניינו, לפיכך, גרסה מול גרסה של המתלונן מזה והנאשמת מזה, נושאת גרסתו של המתלונן משקל רב, ורבות תלוי בה, בתוכנה ובאמינותה. כפי שיפורט - מצאתי בגרסתו של המתלונן קושי, ונותר לי ספק לגבי תוכנה, שמא איננו, או איננו כולו, אמת.

4. מר ח', אף על פי שהעיד ברצף ובביטחון, והותיר רושם של אדם וורבאלי ועשיר הבעה, ביכר להרחיב ולפרט בעיקר לגבי אופייה של הנאשמת, ולציין קווים באישיותה, ולעומת זאת בחר למעט ולא לדייק דווקא בתיאור התגלגלות העניינים נשוא כתב האישום.

כפי שפורט לעיל - כתב האישום המיוחס לנאשמת, תיאר באופן נקודתי וספציפי שורת מעשים שעשתה הנאשמת לכאורה. על פי המיוחס לה - הכתה הנאשמת את המתלונן שלוש פעמים במשך אירוע מתמשך אך לא ממושך, בשתי קומות הבית לסירוגין - תחילה למעלה, אז למטה ושוב למעלה, כשהיא למעשה רודפת, על פי הנטען, את המתלונן לכל מקום אליו ניסה להתרחק ממנה בתוך הבית, וממשיכה להכותו.

המתלונן, תיאר אמנם באופן כללי שהנאשמת הכתה אותו, אמר שהיא משכה בפאותיו ורדפה אחריו, ואולם לא הצליח לתאר רצף התנהגותי, אלא רק לאחר שזכרונו רוענן שוב ושוב על ידי התובע.

5. בניגוד למתואר בכתב האישום, שם צויין כי המקום הראשון בו הכתה הנאשמת את המתלונן היה בקומה העליונה של הבית, תיאר זאת המתלונן כך:

עמוד 2

"ש: מה היה באירוע בחדר עבודה של נ'?

ת: זה התחיל בסלון, זה התחיל במטבח, חטפתי מה שחטפתי ממנה, אח"כ היא רצה אחרי, היא פשוט הרביצה לי. היא נתנה לי מכה בגב, משכה לי בפאות, זה בגלל חרדות, היא מפחדת שאני אברח לה, שאני לא אביא לה כסף, היא מפחדת להיכנס לחובות, שלא יהיה לה אוכל בבית, היא מפחדת מהרבה דברים." (עמ' 3 ש' 24)

המתלונן הבהיר, לשאלת בית המשפט, כי הסלון והמטבח נמצאים בקומה התחתונה של הבית (עמ' 12 ש' 3). התגלתה בשלב זה סתירה ראשונה בין גרסת המתלונן, לפיה הכתה אותו אשתו תחילה בקומה התחתונה, לבין גרסת כתב האישום, לפיה החלה האלימות מצד הנאשמת בקומה העליונה של הבית.

6. בהמשך, היה צורך ברענון זיכרון, ובהקראתם של קטעים מתוך תלונתו של המתלונן במשטרה, על מנת שיובאו בעדותו גם בבית המשפט הטענות שהשמיע כלפי הנאשמת במשטרה:

"ש: אני מבקש לרענן את זיכרוני כדי למקם את האירועים במקומות השונים בבית. בעדות שלך במשטרה מסרת שבמהלך הויכוח כאשר ישבת בחדר עבודה של נ' היא תפסה לך את שתי הידיים ועיקמה לך אותם וירדת לקומה למטה והלכת למטבח, וכאשר ישבת על הספה היא תפסה לך בפאות. זה נכון?"

ת. כן.

ש. אח"כ היא נתנה לך מכות בראש. זה נכון?"

ת. כן.

ש. ברכת ממנה ועלית למעלה לקומה העליונה חזרה, ושם היא נתנה לך בוקס בגב.

ת. (מהנהן בראשו) נכון. " (עמ' 5 ש' 18)

7. סבורני כי סתירות שנפלו בין גרסת כתב האישום, המבוססת על גרסת המתלונן במשטרה, לבין גרסתו בבית המשפט, ככל שהדבר נוגע לרצף ההתרחשויות ולמיקומן, פוגעות במהימנות גרסתו של המתלונן. נטייתו של המתלונן לתיאורים כלליים, והימנעותו מפירוט שלבי האירוע כרונולוגית, אומר "דרשני" לנוכח יריעת המחלוקת. מדובר באירוע אשר ממועד התרחשותו ועד מועד העדות לגביו חלפו אמנם תשעה חודשים, ואולם לא מצאתי כי מדובר בזמן ניכר אשר יש בו להסביר את חוסר הדיוק בפרטים לגבי אירוע קצר וממוקד. קשיי זיכרון מעין אלה, של עד מרכזי אשר מתקשה לדייק בפרטים מהותיים, יש בהם לעורר ספק במקרה זה.

8. המאשימה הציעה בסיכומיה, וכך טען אף המתלונן בעדותו, כי מקורו של מיעוט הפרטים בעדותו של המתלונן, הנו באי רצונו להזיק לנאשמת, ובנטייתו הסלחנית למעשיה של אשתו לשעבר. אין בידי לקבל טענה זו, והיא אינה מסירה את הספק שהותירה עדותו של המתלונן. המתלונן, מיוזמתו ומבלי שנשאל על כך, הרבה בביטויים המלמדים לכאורה על כך שמעמד המשפט, בו הוא מוזמן לעדות נגד הנאשמת, קשה עליו. המתלונן אף פנה במפורש לבית המשפט ואמר את הדברים הבאים:

"העד פונה לבית המשפט: אני רוצה להבין, אם אני לא רוצה שהיא תישפט, מה אני יכול לעשות?" (עמ' 6 ש' 10)

ובמקום אחר, מיד בפתח עדותו, העיד כך:

"מאוד קשה לי, זה פשוט לא פייר. מבחינה רגשית, הרווחה הכריחו אותי להגיש תלונה במשטרה, ועכשיו מכריחים אותי לספר מה היה, כל זה לא היה באשמתה, היא היתה בדיכאון אחרי לידה, לא צריכים להעמיד אותה במשפט, זה קשה מאוד לפרט מה שהיה שם. חברה צריכה לבוא לקראת אנשים כאלה. הרווחה אמרו לי לא פעם ולא פעמיים שהם יקחו לי את הילדים.

(עמ' 3 ש' 11)

מעדותו של המתלונן הצטיירה הנאשמת כאישה הפועלת "שלא בשפיות" (עמ' 3 ש' 22), אשר זקוקה לטיפול תרופתי, ואשר נטפלה אליו שוב ושוב, סתם כך כפורקן לחרדותיה, ללא כל סיבה וטעם ענייניים (עמ' 3 ש' 30 ואילך). המתלונן בעדותו חזר שוב ושוב על נימה סלחנית לכאורה כלפי הנאשמת, וזאת כי לדבריו פעלה כמעט ללא שליטה, מתוך נטייה, שתוארה על ידו כהיסטריה אלימה. על רקע סלחנות זו כלפי גרושתו, הוסברה על ידי המתלונן, וגם על ידי המאשימה בסיכומיה, הימנעותו של המתלונן מלתת תיאור רציף ומדויק של התנהגותה של הנאשמת.

9. כאמור - אין בידי לקבל גישה זו, שכן לא שוכנעתי בכנותה. קיימים מקרים בהם התרשמות מעד מביאה למסקנה כי הוא משנה גרסה, או בוחר בגרסה מתונה ומיטיבה, בשל תחושות של רחמים לנאשם ומתוך רצון להיטיב עמו. במקרים כאלה, ניתן להסביר היעדר רצף בעדות, סתירות בגרסאות, ואף שינוי ממשי בגרסאות, ולקבוע שגרסת עד הנה אמינה, גם אם היא נגועה בסתירות ובקושי לדייק בפרטים. ואולם מקרה זה לא נמנה עם אותם מקרים.

10. על פי גרסתה של הנאשמת, הוגשה נגדה תלונת שווא על ידי המתלונן, במסגרת סכסוך זוגי עכור וממושך. בין היתר, הזכירה הנאשמת כי המתלונן נהג, במהלך הסכסוך ביניהם, לטעון כי היא זקוקה לטיפול פסיכיאטרי (ראה עמ' 24 ש' 6, וכן חקירתה ת/4 ש' 63-57) במטרה להרחיקה מהילדים ולהחלישה. על רקע זה, מצאתי ספק בכנותו של המתלונן ובתיאור שתיאר את הנאשמת כמי שסובלת

מלקות נפשית.

לא שוכנעתי מעבר לספק שדברי המתלונן, על כך שאיננו מעוניין להזיק לנאשמת, נאמרו בכנות. ישנו חשש שדברים אלה, המטילים בה דופי, ומציגים את הנאשמת כמוגבלת שאינה אחראית על מעשיה, נאמרו לכל הפחות בהתנשאות, ואולי אף במגמה לשכנע כי המתלונן הוא הקורבן, ואילו הנאשמת קפריזית ואלימה.

בלטה העובדה, כי על אף הקושי המעושה שהביע המתלונן לדבר סרה בנאשמת, הרי שבפועל הוא מסר עוד ועוד פרטים בגנותה.

מצאתי כי בגרסת המתלונן קיימת סתירה פנימית, שכן מחד הוא גילה, יתכן שרק מהפה לחוץ, אמפטיה ורחמים כלפי הנאשמת, ומאידך, לא נמנע בפועל מלהשמיע טענות על כך שהייתה אלימה, במטרה להפלילה. סתירה זו בגרסתו של המתלונן פגעה באמינות גרסתו.

11. ראייה מרכזית אליה הפנתה המאשימה, ואליה הפנה גם המתלונן בעדותו, הייתה הקלטה, אשר אין מחלוקת כי בה מוקלטים המתלונן והנאשמת בערב האירוע - בהקלטת שמע בלבד.

מדובר בהקלטה אשר המתלונן ביצע לטענתו בעזרת מכשיר הטלפון הנייד שלו, ואשר הועתק אל דיסק באמצעות מערכת בלוטות' על ידי החוקר נאיף אבו סלאח, למחרת האירוע בתחנת המשטרה (מזכר ת/3).

ההגנה טענה במהלך המשפט וכן בסיכומיה, כי אף על פי שאכן מדובר במתלונן ובנאשמת המוקלטים, יש לפסול את הראייה ולקבוע כי היא איננה קבילה, עקב החשש שהתוכן "נחתך" או נערך באופן מגמתי.

מצאתי כי במקרה זה, הדיון בשאלת קבילותה של ההקלטה מתייטר ואיננו נחוץ, שכן, כפי שיובהר, מצאתי כי גם אם תתקבל ההקלטה ללא סייג - אין בה כדי להסיר את הספקות שנפלו בגרסת המתלונן, ואף מתעוררים ממנה ספקות נוספים לטובת הנאשמת.

12. יחד עם זאת, לא אמנע מלציין, באופן תיאורטי, כי ספק אם החקירה בעניין ההקלטה נקייה מפגמים.

מבחני הקבילות לגבי ראייה מוקלטת נקבעו בפסק הדין הוותיק ע"פ 869/81 מוחמד שניר נגד מדינת ישראל.

בפסיקה זו נקבעו ע"י כב' הנשיא שמגר (בהפנייה לפסיקה קודמת) הדברים הבאים:

"... כדי שיהיה בידו של בית-המשפט להחליט על קבלת סרט ההקלטה, או התקליט, יש להוכיח או להראות תחילה קיומם של כמה תנאים מוקדמים, היינו: (1) כי המכשיר, או האמצעי האחר ששימש להקלטה, פועל כהלכה ועשוי לקלוט או

להקליט דברים נאמרו; (2) שהאדם אשר טיפל בהקלטה הידע את מלאכתו; (3) שההסרטה או ההקלטה מהימנים ונכונים; (4); (5) זיהוים של המדברים שקולותיהם נקלטו; (6) שהדברים נאמרו והעדויות הוגדה מרצונו הטובשל המדבר ללא כפיה וללא פיתוי"

הלכת שניר ניתנה בימים בהם אמצעי ההקלטה היו שונים כרחוק מזרח ממערב מאמצעי ההקלטה המתקדמים והזמינים הנתונים לכל דורש בימינו. הלכה זו הציבה תנאים טכניים נוקשים למדי, אשר את חלקם דומה כי ניתן לרכך לנוכח ההתפתחות הטכנולוגית. ואולם הדרישה שעניינה בחינה **"שלא נעשו בסרט שינויים בצורת הוספות או השמטות"**, רלוונטית כלשונה גם בימינו. נראה כי כפי שקל להקליט באמצעות מכשיר טלפון, כך גם ניתן בנקל לערוך באמצעותו הקלטות. אשר על כן - על כתפי המסתמך על הקלטה מוטל הנטל לשכנע כי ההקלטה היא אותנטית, ולא מגמתית וערוכה.

בענייננו - יש ממש בטענת ההגנה כי המאשימה לא הרימה נטל חקירתי וראייתי, אשר די בו לשכנע שהמתלונן לא ערך את ההקלטה. למעשה, מלבד מזכר לגבי העתקת ההקלטה על ידי החוקר אבו סלאח, וטענה כללית של המתלונן כי הקליט את האירוע - לא הובאו ראיות נוספות מטעם התביעה. נסיבות ההקלטה הוזכרו רק בחקירתו הנגדית של המתלונן, ולא ביוזמת התביעה.

למרות הספק לגבי קבילותה, החלטתי להתייחס להקלטה כפי שהוגשה, ולא מצאתי צורך בהחלטה חד משמעית בעניין הקבילות, שכן, כאמור לעיל - ממילא לא מצאתי בהקלטה זו פוטנציאל מרשיע או מכריע.

13. ההקלטה האמורה הושמעה על ידי המאשימה בבית המשפט במהלך עדותו של המתלונן, והושמעה שוב בחקירתה הנגדית של הנאשמת על ידי התובע.

תמליל ההקלטה הוגש וסומן ת/1.

בהקלטה נשמעת הנאשמת צועקת וסוערת, משמיעה טענות רבות כלפי המתלונן, וזאת בקול רם ובשצף דיבור. עיקרן של הטענות הנן על כך שהמתלונן, על פי הדברים, לא קנה יוגרט לילדים, לא דואג למזונם, לא נותן לנאשמת להשתמש ברכב, ובאופן כללי מתייחס לנאשמת יחס רע.

דיבורה של הנאשמת, מלבד שנאמר בטונים גבוהים ובשצף, נקט לעיתים סגנון בוטה (לדוגמא: **"כל היום בתחת של אבא שלך ובציצי של אמא שלך..."**), או **"יא טמבל"** עמ' 2 לתמליל).

ואולם, מלבד הוכחה לגבי צעקות ודיבור בוטה, לא הוסיפה הקלטת ראיות חד משמעיות לאשמת הנאשמת.

הראייה הישירה היחידה, על פי הנטען, על כך שהנאשמת הכתה את המתלונן, מצויה על פי גרסת התביעה בדבריו של המתלונן, אשר הוקלט נאנח **"אי אי"** מספר פעמים, ואף אמר במפורש **"את מרביצה לי"** ו**"את נותנת לי בוקסים"**. הנאשמת לא הגיבה כלל לאמירות אלה ולאנחותיו של המתלונן. בנוסף נשמעו בהקלטה צלילים של מעין חבטה.

14. לא שוכנעתי כי המתועד בהקלטה, גם אם אקבלו ללא סייג לגבי קבילות, מוכיח בהכרח כי המתלונן הוכה על ידי הנאשמת. יש לזכור כי ההקלטה בוצעה על ידי המתלונן, וללא ידיעתה של הנאשמת, כך שבעוד שהתנהגותה לא הושפעה מההקלטה עליה לא ידעה, הרי שהתנהגותו נגועה בחשד מובנה של מגמתיות.

בולטת העובדה כי ההקלטה מתעדת מהלך עניינים שלא מראשיתו, אלא נראה כי המכשיר החל לפעול תוך דיבור ובשלב מתקדם של ויכוח. מבחינה זו - המסקנה המתבקשת כי ההקלטה לא מתעדת את מלוא האירוע, ולכך חשיבות נוכח טענת הנאשמת שהיה זה דווקא המתלונן שהקדים לנקוט אלימות, וכי היא רק הגנה על עצמה מפניו.

15. בנוסף, לא ניתן להתעלם מכך שבעוד שההקלטה מתעדת היטב את קולה של הנאשמת, הרי שקולו של המתלונן נשמע לעיתים בלחש רב, ולא ניתן להבין את תוכנם.

היה מצופה כי ראייה מוקלטת, שהוקלטה על ידי בעל עניין, תהיה נקייה מחשש למניפולציה, והדבר אינו כך.

הנקודות שבהן נוצר קושי ממשי להבין את דברי המתלונן אינן נקודות סתמיות, ושמיעת הדברים מעוררת סימני שאלה שמא המתלונן פעל באופן פרובוקטיבי מכוון, להתריס ולעורר אצל הנאשמת כעס, וכל זאת לאזניה בלבד, ושלא להקלטה אותה הוא עצמו ביצע בעת אמירת הדברים.

בולט הדבר כי באותן נקודות בהן המתלונן גונח או טוען שהוכה, הוא נשמע היטב, ואילו באחרות, בהן יש חשש כי התגרה בנאשמת במתכוון, קולו נאלם ואינו ניתן לשמיעה.

כך לדוגמא - בסוף עמוד 2 לתמליל תועד כי **המתלונן לוחש** וכי לא ניתן להבינו, ומיד אחר כך זועקת הנאשמת: **"יא זבל, אתה קראת לי זונה, אתה קראתי לי זונה"**

או במקום אחר, בתחילת עמ' 3 בתמליל, צויין כי **נשמע שקט**, ואז רעש של ריצה במדרגות, ואזי נשמעת הנאשמת אומרת למתלונן: **"איזה בחינה בריאותית, אני לא יכולה לגדל את הילדים? אני אמרתי שאני לוקחת אותם מחר"**.

לאחר שמיעת הדברים, אין ביכולתי לשלול את האפשרות שהמתלונן סינן במתכוון את הכינוי "זונה" לנאשמת במקרה הראשון, ובמקרה השני השמיע הערה פוגעת על אי כשירותה לשמש אם לילדיה, וזאת בשני המקרים בלחש, על מנת שלא ייקלט בהקלטה, וכפרובוקציה.

שינויי טון דיבורו של המתלונן, ובחירתו, כך נראה, ללחוש, פגעה באמינותו, עד כי לא מצאתי בקלטת חיזוק ראייתי מספק ומכריע.

"לשאלת בית המשפט אם יש לי הסבר לזה שדיברתי כל הזמן בלחש עד כדי כך שאני זה שהייתי קרוב לפלאפון, ולא כל כך מבינים מה אמרתי, אני משיב שניסיתי שתירגע קצת ולא תתעצבן, אבל באותו רגע אני לא זוכר ספציפית, אבל זה היה קו שלי בחיים." (עמ' 14 ש' 16)

17. בניגוד לגרסת המתלונן לגבי הסלקטיביות שבהקלטה, מצאתי את גרסתה של הנאשמת לדברים שהוקלטו מפיה ככנים, לפחות בחלקם, ובמידה המעוררת ספק באשמתה. כבר בחקירתה במשטרה, ובהמשך בעדותה, הנאשמת טענה כי הייתה נסערת, וכי צעקה אחרי שהמתלונן התגרה בה ואף הקדים להכותה.

לא נעלמה מעיני טענת המאשימה כי הנאשמת, על פי המוקלט בהקלטה, לא הגיבה לאנחותיו של המתלונן, ולדברים שאמר, שנוסחם **"את מרביצה לי"** וכד'.

אכן, הימנעותה של הנאשמת מלהגיב, מחשידה אותה בכך שהכתה את המתלונן, ואולם אין בראיה זו בלבד כדי להוכיח את אשמתה.

הנאשמת נשאלה בחקירתה הנגדית לגבי אנחותיו של המתלונן, ועל כך שלא הגיבה, וטענה לעניין זה שהמתלונן ביים פגיעה, וכי היא התעלמה מכך כי הייתה נסערת, ולא שמעה את הדברים:

"ש: אני ממשך להשמיע לך. כל הצרחות האלה, כשאת צורחת עליו ואת נשמעת לידו בצורה כזו והוא צועק "איי איי" מה זה?

ת. זה לתפור תיק. אני בכלל לא שמעתי שהוא אמר לי "את מרביצה", כי הייתי באטרף בגלל רצוני להשיג אוכל לילדים, זו היתה תקופה שאם הם לא היו אוכלים יוגורט, הם לא היו אוכלים שום דבר." (עמ' 33 ש' 12)

אני מוצאת כי ההסבר אפשרי, במיוחד לנוכח שליטתו של המתלונן בהקלטה, כך שיכול היה לומר את הדברים להקלטה בלבד ולא לאזני הנאשמת.

18. עניין נוסף שיש בו לעורר ספק משמעותי בגרסת האיטום, להחליש את גרסת המתלונן ולחזק את גרסת הנאשמת, הוא עניין עיתוי האירוע.

כבר בגרסתה הראשונה, בחקירתה במשטרה, ובהמשך גם בעדותה, טענה הנאשמת כי המריבה התחילה עקב זעמו של המתלונן על הנאשמת, על כך שבאותו יום ממש, 22.3.16, קיבל המתלונן את החלטת בית המשפט לענייני משפחה, שחייבה אותו לשלם לנאשמת מזונות חודשיים עבור ילדיהם הקטינים על סך 3700 ₪. לאחר

בדיקה, אישר התובע (ביום 24/4/17, עמ' 35 ש' 17) כי החלטת כב' השופט קימלמן, מיום 16/3/16, בתמ"ש 36644-09-15, אכן הועברה בפקס ביום האירוע ממש (הוגשה וסומנה ת/11).

הנאשמת טענה כי ביום האירוע תקף אותה המתלונן על רקע החלטת ביהמ"ש לענייני משפחה לחייבו במזונות, וכי כעסו עליה בא בהמשך להתעללות כלכלית ממושכת, במהלכה מנע ממנה כספי קיום, למרות שלא עבדה והייתה תלויה בו.

דברים אלה נתמכו תמיכה משמעותית משהוכח שאכן, ביום האירוע המתלונן אכן הודע בדבר חובת התשלום.

עניין המזונות, וכעסו של המתלונן בעטיים, מטיל ספק נוסף על גרסתו, לפיה הנאשמת רבה עמו ללא סיבה, כתוצאה מגחמה אלימה, כפי שתיאר את התנהגותה כלפיו.

יתרה מכך - מתעורר חשש לפיו המאבקים המשפטיים המרים שהתנהלו עובר לאירוע בין המתלונן לנאשמת, הסלימו עקב חיובו במזונות, עד כי נוצר מניע שעלול היה להביא את המתלונן לפעול להפללתה של הנאשמת במתכוון.

19. גרסת הנאשמת, אשר אל חלקיה התייחסתי במקומות שונים לעיל, כללה הכחשה של אלימות מכוונת שיוחסה לה. הנאשמת הכחישה כי משכה למתלונן בפאותיו או הכתה אותו בראשו ובבטנו, ואולם, כאמור, כבר בשלב ראשוני, ועוד בחקירתה במשטרה, טענה כי הגנה על עצמה מפני בעלה, שהכה אותה ראשון, דחפה אותו, ואולי גרמה לו לשריטות.

הנאשמת אישרה כי צעקה על המתלונן, וכי אולי אף השתמשה כלפיו ב"קללות עסיסיות" (ת/4 ש' 67), וזאת בשלב מוקדם, שבו עוד לא ידעה שהוקלטה.

הנאשמת הראתה לחוקרת, יום לאחר האירוע, המטומה בולטת בירכה, אשר נגרמה לה לטענתה על ידי המתלונן שדחף אותה עד שנחבטה בשולחן במטבח (צולמה בצילומים שסומנו נ/1).

הנאשמת גוללה בהרחבה את מסכת נישואיה האומללים למתלונן, ולא הסתירה את רצונה להתגרש ולחיות בלעדיו. לעומת זאת, טענה כי הנאשם מציב קשיים על הפרידה ומנסה לסכל את הגירושין בכל דרך.

20. הנאשמת הותירה אמנם רושם של מי שנוטה לכעס, והתנהגה בקוצר רוח, ואולם אין ברושם זה להכריע לרעתה. בעת העימות עם המתלונן במהלך החקירה צחקקה בציניות, ובמהלך המשפט הביעה תרעומת על חקירתה הממושכת, ירדה מדוכן העדים והתיישרה על דעת עצמה על ספסל באולם בית המשפט (עמ' 34 ש' 20).

הנאשמת הסבירה (הודעתה ת/4) כי התנהגותה "העצבנית" מקורה בעיקר על רקע מערכת נישואיה, אשר בה לא ידעה אושר מראשיתה. כאמור - אין בקווי אישיותה כדי לתרום להרשעתה של הנאשמת במיוחד. הנאשמת העידה כי המתלונן הרבה להתגרות בה, וכי היא הייתה מאבדת עשתונותיה עקב התגרויותיו. מצאתי בגרסתה של הנאשמת סימנים לא מבוטלים של אמת, אשר הוסיפו למידת הספק המשמעותית לגבי אשמתה,

שנתר לאחר שנפרשו ראיות התביעה.

שמתי לבי לנטייתה החיובית של הנאשמת לספר בגילוי לב גם פרטים אשר גילויים אינו מחמיא לה, כמו לגבי נטייתה לקלל, או בנוגע לכך ששקלה לפעול בתלונת שווא נגד המתלונן כדי שיוצא מהבית המשותף, בעצת עורך דינה (עמ' 24 ש' 22).

לעומת הנאשמת, שהותירה רושם אימפולסיבי וסוער, אך לא מתוחכם ולא מתוכנן להרע, התעורר החשש כי המתלונן הוא השקול והמתוחכם מבין השניים.

גרסתה של הנאשמת, לפיה התלונה נגדה איננה אמת, וכי היא נועדה לסבכה, כדי שהמתלונן ישתמש בתלונה נגד אשתו בהליכים בבית המשפט לענייני משפחה, איננה גרסה מופרכת.

לסיכום - ראיות התביעה, שבמרכזן עמדה עדות המתלונן וההקלטה אותה הקליט, לא עמדו בנטל הראיה, והותירו ספק ממשי לגבי המיוחס לנאשמת.

גרסתה של הנאשמת, החבלה שנחבלה, ופרוטוקול בית המשפט לענייני המשפחה שתמך בגרסתה הוסיפו למידת הספק לגבי אשמתה.

אני חוזרת לפיכך על דברי, לפיהם הנאשמת זכאית בדין.

ניתנה היום, כ"א אלול תשע"ז, 12 ספטמבר 2017, במעמד הנוכחים.